

когато се прибираха. Наоколо се простираха оризища, всрѣдъ които се издигаха палми и великани баобаби.

Нашето село се състоеше отъ стотина колиби, покрити съ слама, прилични нагледъ на голѣми кошери. Селото бѣше заобиколено околорѣстъ вмѣсто съ плетъ съ алое и бодливи кактуси. Кжщата на родителитѣ ми по нищо не се отличавахе отъ другитѣ. Въ нея, както и въ всички други, имаше нѣколко рогозки, служачи ни за легла, нѣколко пробити кратунки, — вмѣсто сждове, камъкъ, съ който майка ми мелѣше царевича, оржжието на баща ми — лжкъ и стрели, — и лопатитѣ на лодката.

Срещу колибата ни растѣше голѣмо, вѣчно зелено, дърво, подъ чиято сѣнка си играяхъ колкото време искахъ. Търкаляйки се по пѣсъка, не ме бѣше страхъ, че ще изцапамъ дрехитѣ си, защото не носѣхъ никакви дрехи. Само на врата ми имаше окачени на врѣвчица купъ перца отъ нѣкаква птица, която баща ми бѣ убилъ, за да не урочасвамъ.

Щомъ провѣрвахъ, започнахъ да играя съ врѣстницитѣ си, мѣнички негри. Най-вече се мжчехме да си намираме храна. Съ еднакво удоволствие ядѣхме насѣкоми, плодове, гущери. Въ село често се случваше да гладуваме. Когато валѣха много силни джждове, или пѣкъ сушата траеше дълго, храната не ставаше, нѣмахме ни оризъ, ни царевича. Ако ли нѣмаше и риба и дивечъ, гладувахме здравата. Това бѣше за насъ винаги най-голѣмото нещастие. Като ми не даваха да ямъ, започвахъ да рева съ гласъ. Горката ми майка, гладна сжщо, успокояваше ме доколкото можеше, но като видѣше, че нищо не помага, започваше да ми казва:

— Мълчи, Замба, или ще дойдатъ бѣлитѣ и ще те взематъ.

Това заплашване обикновено ме караше да млѣкна.